

Thomas Reinholdt Rasmussens prædiken

Bededag

Taler

Thomas Reinholdt Rasmussen 5. maj 2023
Biskop over Aalborg stift

Dato**Sted**

Budolfi Kirke (Aalborg
Domkirke)

Omstændigheder

I 2023 vedtog Folketinget at afskaffe Store bededag som en helligdag fra 1. januar 2024.

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 3, vers 1-10

Salmer

Af dybsens nød, o Gud, til dig
Gud Helligånd! o, kom
Guds egen kære Søn
Til himlene rækker din miskundhed, Gud

En af den kristne tros væsentligste pointer er, at vi ikke lever alene. Det burde være indlysende, når man ser på livet, at vi hele tiden er i forhold til andre mennesker.

Det er vi fra fødsel til død, og der er hænder, der tager imod os, når vi kommer til verden, og der er hænder, der tager om os, når vi forlader denne verden, og der så meget derimellem.

Vi lever ikke alene, selvom man på et andet plan sandelig kan opleve ensomhed, også i vores samfund. Men vi lever ikke ene. Vi lever altid i forhold til hinanden. Vi lever altid på godt og ondt blandt og med hinanden. Intet menneske er en ø.

Men det er som om, at vi på sin vis er blevet meget optaget af det enkelt individ og dets forhold. Det er som om, at vi til tider glemmer, at der også er andre mennesker i ligningen, der skal få tingene til at gå op. Og derved havner vi ofte i debatter om ret og rimeligt, og om debatter om krænkelser og lignende. Måske burde vi få øjnene op for at vi ikke lever alene. At det ikke altid handler om at få ret, men om at vi er her sammen.

Det er det, bededag er til for. Den er til for, at vi opdager, at vi ikke er alene. Vi

er henvist til hinanden.

Det var derfor, man i 1686 indførte bededag. Det gjorde man for, at man kunne samles i bøn, og det netop i bøn for hinanden, for landet og for den situation, man var i. Der er simpelthen noget, der er større end det, vi er, og som gør, at vi er nødt til at henvises på det.

Det er bededags inderste kerne: vi er henvist til hinanden og til Gud. Det er det, Johannes peger på, når han står i ørkenen og prædiker: at vi skal komme ud af os selv og alt det, der nu er vores, og se hinanden og Gud.

Det er det, bededag gennem århundrederne har peget på, og som også har gjort den til en yndet konfirmationsdag, som også peger på det, vi er fælles om.

Jeg husker selv som dreng en forårsaften i Frederikshavn, hvor vi løber rundt i det begyndende mørke torsdag aften ude i haverne, og pludselig kunne høre den tunge klokke oppe fra kirken, der ringede bededag ind. Hvor vi blev forsamlet måske endog lidt ubevidst, og nogle af de ældre drenge sagde, at de skulle hjem og have hveder.

Det er en erindring, der står så tydeligt hos mig, og som på en forunderlig måde fortæller om det fælles og om det, der rækker ud over det, vi selv kan præstere. Det er det bededag fortæller, og det er den fortælling, der har stået stærkt hos os.

I år er det så sidste år, vi har bededag i kirkeåret. En politisk beslutning har afskaffet bededag fra næste år.

Dette er på ingen måder stedet at fordybe sig i dette. Det må vi gøre andre steder og i andre fora. Her i dag vil vi blot følge en helligdag til dørs, der nu ikke mere er en del af vores liv, kalender og kirkeår.

For vi lever ikke alene. Det er det, Johannes peger på gennem bededags fortælling. Det er det, vi skal holde fast i. At vi hele tiden henvises til hinanden og derved også til Gud. At der er et mere, som vi ikke kan yde og præstere selv, en som må gives os.

Og det, der bliver givet os, kalder vi for ansvar og nåde. Johannes peger med sine hårde ord i dagens evangelium på ansvaret. Ansvaret for hinanden. Vi har et

ansvar, fordi vi ikke lever alene, og netop det giver os en værdighed. Et menneske, der kan drages til ansvar, er et umyndigt menneske. Det er det, Johannes taler gør. Gør os myndige ved at pege på vores ansvar.

Og Johannes med vrede over det, for han synes ikke, at vi forvalter vores ansvar for hinanden på en ordentlig måde. Han synes ikke, vi bærer den frugt, som ansvaret kræver, og det skal nok være sandt nok. Når man ser på sit liv, så bliver det oftest til for lidt, og de frugter, som man troede ville spire frem, bliver ofte også til alt for lidt.

Så ansvaret medfører skyld. Det kan vi ikke undgå. Sådan er det at tage ansvar. Og ansvaret gør også i en vis forstand alene.

Men evangeliet peger på nåden, der igen gør os fælles. Den nåde, som også er en del af bededag. Tilgivelsen og nåden.

For vi lever med en Gud, der er fuld af nåde. Det er det afgørende.

Så bededag peger på, at vi ikke er ene. Vi er sammen om ansvarets skyld og fælles om nåden. Det behøver vi at høre. Og alt dette samles i bønnen. Det er bønnen, der om noget peger på, at vi afhængige af hinanden og af Gud.

En ældre kvinde fortalte mig en gang, at hun hver aften, når hun gik i seng og inden hun sov, bad for alle sine kære. Hver og én havde et øjeblik plads i hendes tanke og ingen blev glemt. Alle blev bedt for. Hun var simpelthen i bønnen fælles med de andre. Fælles om nåden. Og lad hende således være et smukt forbillede for os på en bededag.

Vi er fælles med hinanden i ansvar og i nåde. Lad os holde fast i dette, også selvom bededag måtte forsvinde. Vi er her for hinanden.

Amen

Kilde

aalborgstift.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Store bededag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thomas-reinholdt-rasmussens-praediken-bededag>